

Imaórák

44.

Igazságos? Irgalmas?

2024. április

Mindig lesznek, akik ítélnék,
lesz rá ok is: mindenki foltos,
de akik a Krisztusnak élnek,
fellebbeznek az Irgalomhoz.

Füle Lajos: Fellebbezés

Ajánlás:

Az Isten igazságos vagy irgalmas? Istenképünket sok élmény, tapasztalat, ismeret befolyásolja. Az Ó- és Újszövetség istenképe is jelentős eltérést mutat. Jézus eljövetele, különösen is megváltó kereszthalála egy minket szerető, irgalmas Istent mutat be nekünk.

Milyen a mi személyes istenképünk? Hitünkben előre haladva tisztul a kép...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az istenképünk – ahogy a történelem folyamán az emberiség vonatkozásában, úgy saját életünkben is változik. Néha az Ószövetség szigorú, törvényeit számon kérő igazságos Istenét képzeljük el, máskor meg az irgalmas, megbocsátó, szerető Atyát látjuk. Ezt legtöbbször befolyásolja saját apánkhoz fűződő viszonyunk is.

A tékozló fiú példázatában Jézus bemutatta a Mennyei Atya irgalmasságát. A két testvér viselkedése pedig a mi emberi hozzáállásunkat, irgalmasság-értelmezésünket is szemlélteti. Igen, mindkét testvér mentalitása bennünk „lakik”.

A bűn magában hordozza a büntetést, a kudarc, a bukás nem Isten bosszúja, büntetése. Ha eltévelyedésünket beismerjük, bűnbánatunkat Ő komolyan veszi, és irgalmas szeretettel visszafogad, – mint a példázat tékozló fiúját.

Éljünk a lehetőséggel!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2024.03.15. - 23:20

2024. április

Kedves Testvérek!

Márciusi imaóránkon visszatértünk a korábbi hagyományunkhoz, László atya elhelyezte az Oltáriszentséget, Jézus tehát láthatólag is jelen volt közöttünk. A szokásos énekkel köszöntöttük is, majd plébánosunk rövid bevezetőt mondott.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Nagyböjti imaóránkban arra keressük a választ, azon gondolkodunk el, hogyan is függhet össze Isten igazságossága és Isten irgalmassága? Hiszen olyan ez a kettő, mintha egymásnak ellentmondának. A mi világunkban valószínűleg tényleg ellent is mondanak egymásnak. De az Isten világában más jelentése van ennek a két fogalomnak. Erről gondolkodjunk közösen.

Isten igazságos vagy irgalmas?

Erre a kérdésre személyes életünkben keressük a választ. Véleményünk ingadozhat aszerint, hogy életünk milyen szakaszában vagyunk. Ha jól mennek a dolgok, akkor hajlamosak vagyunk Isten irgalmasságára, szeretetére gondolni, ha meg nehézségek törnek ránk, akkor Isten igazságosságát véljük megtapasztalni: a ránk engedett, megengedett szorongatást gyarlóságunk, bűneink jogos büntetésének gondoljuk.

Emberek vagyunk, emberi módon vagyunk képesek gondolkodni, mérlegelni, a saját szemüvegünkön keresztül látjuk csak a dolgokat. Akkor milyen is az Isten? Irgalmas vagy igazságos?

Úgy gondolom, érdemes erről elgondolkodni, nem csak saját életünk, hanem a minket körülvevő világ szempontjából is. Mai imaóránkon ehhez keresünk gondolatébresztő véleményeket, megnyilatkozásokat.

Először Ternyák Csaba püspök urat idézzük a Magyar Kurírból, majd egy blog bejegyzés következik az internetről:

Isten alapvető tulajdonságai közé tartozik, hogy irgalmas, ugyanakkor igazságos is. Ez a két, látszólag egymásnak ellentmondó tulajdonság benne egyszerre van jelen. Mivel Isten végtelen, ezért tulajdonságaira is joggal mondhatjuk, hogy végtelenek. Isten ezért végtelenül irgalmas, ugyanakkor végtelenül igazságos is. Az ő végtelen világában ez a két tulajdonság nem áll

ellentétben egymással, hanem összesimul és teljes harmóniában van. Az ember számára ez szinte elképzelhetetlen, mert véges földi világunkban az irgalom és az igazságosság nem érvényesülhet egyszerre. Valaki vagy irgalmas, vagy igazságos. Az igazságosság ugyanis büntetést, az irgalom pedig felmentést ad.

A földi bíróság feladata az igazság érvényesítése. Ha egy bíróság irgalomból felmentene egy bűnöst, akkor mindenki felzúdulna, hogy ez nem igazság. Az emberi, tehát véges irgalom és a véges igazságosság ellentétben állnak egymással. Csak Istenben találkozik össze a végtelen irgalom a végtelen igazságossággal. Ferenc pápa is rámutat, hogy ez a két tulajdonság „egy és ugyanazon valóság két fokozatosan kibontakozó dimenziója, mely a szeretet beteljesedésében éri el csúcspontját” (*Misericordiae vultus*, 20).

Igazságos Isten? - *Egy blog bejegyzés*

Szerencsénkre, Isten nem igazságos. Az igazságosság azt jelenti, hogy mindenki pontosan azt kapja, amit megérdemel. Sokak fejében az igazságosság azt jelenti, hogy mindenki ugyanazt kapja. Ha Isten teljesen igazságos lenne, akkor mindnyájan örökre a pokolba jutnánk, hogy megfizessünk a bűneinkért, és mindnyájan ezt is érdemelnénk. Mindnyájan vétkeztek Isten ellen (vö. Róma lev. 3,23), ezért méltók az örök halálra (vö: Római lev. 6,23). Ha azt kapnánk, amit érdemlünk, a tüzes tóban végeznénk (vö: Jelenések könyve 20,14-15). De Isten nem fair. Ehelyett irgalmas és jóságos, ezért elküldte Jézus Krisztust, hogy meghaljon helyettünk a kereszten, elhordozván a büntetést, amelyet mi érdemeltünk volna (vö: 2. Korinthusi lev. 5,21). Csak annyit kell tennünk, hogy hiszünk benne, és akkor üdvözülünk, megbocsátást nyerünk, és helyet kapunk a mennyben (vö: János ev. 3,16).

Az Irgalmasság évére jelent meg a *Misericordie Vultus* c. pápai bulla. Az igazságosság és irgalom közti feszültségről, ennek értelmezéséről szól a következő elmélkedés.

Misericordiae vultus pápai bulla első mondata:

„Jézus Krisztus az Atya irgalmasságának az arca. Úgy tűnik, ez a szó jól összefoglalja a keresztény hit misztériumát. Az Atya irgalmassága a názáreti Jézusban vált elevenné, láthatóvá, őbenne érte el csúcspontját...”

Az irgalmasság a katolikus egyház sokat emlegetett fogalma. Zsinatok, apostoli körlevelek foglalkoztak a témával, neves teológusok könyvtárnyi köteteket írtak az irgalmasságról. A világ a Faustyna nővér által közvetített

üzenetek révén figyelt fel arra, hogy az irgalmasság nem csupán egy sokat elemzett fogalom, egy szimpatikus emberi tulajdonság. Az irgalmasságnak – ugyanúgy, mint a szeretetnek – forrása van. A forrás nem más, mint maga az Isten. Nem egy elvont filozófiai kategóriáról van szó, hanem a szeretet aprópénzre váltásáról, annak mindennapi gyakorlásáról.

Az Ószövetség egy törvényeket adó, és azt számon kérő, szigorú Istenképet állít elénk. A fogat fogért, szemet szemért elv a bűn és az arányos büntetés párhuzamán alapszik. A bűn és a büntetés patikamérlegben kimért egyensúlya a meghatározó. Az irgalmasság, mint fogalom a „törvény” árnyékában húzódhat csak meg. Azért vak a vak, mert bünt követett el, Isten ezért büntette vaksággal. Ha pedig vakon született, akkor a szülei vétkeztek. Jogosan bűnhődik tehát. Ez a megcsontosodott farizeusi szemlélet az irgalmasságot messzire száműzi az emberek gondolatvilágából. Ennek az emberi szenvedés iránti érzéketlenségnek, már-már kegyetlenségnek lehetünk tanúi Jézus gyógyításai kapcsán. A Jézus által meggyógyított vak Bartimeust a zsidó nagytanács elé idézik, és megfenyegetik. De nemcsak Bartimeusnak kell kérdésekre válaszolnia, még a szüleit is a bírák elé citálják. Nincs részvét, nincs szánalom: a sajátosan értelmezett isteni igazságszolgáltatás felülír minden egyebet. Aki vak, vagy egyéb betegségben szenved, az bűnös, és a bűnösnek a korabeli felfogás szerint bűnhődnie kell. Hogyan merészeli valaki megszegni ezt az íratlan törvényt, hogy merészeli meggyógyítani a vakot?

A kinyilatkoztatott, de eltorzított, lényegétől megfosztott abszolút érvényű törvény és a szereteten alapuló irgalmasság drámai konfliktusa bontakozik ki Jézus színre lépésével. Mintha nem is egy, hanem két Isten lenne, akik szemben állnak egymással: az Ószövetség kimért, törvényt alkotó és a törvényt megszegőit szigorúan büntető Istene, és az emberek között csodákat művelő Jézus, aki Isten Fiának mondja magát. Aki meggyógyítja a vakot, a leprást, a bénát, aki megbocsát a házasságtörő asszonynak.

A hatalom birtokosainak, – akik fegyveres erővel a hátuk mögött értelmezik a törvényeket – nem kenyerük az irgalmasság. Attól tartanak, hogyha időnként irgalmat gyakorolnának, azt az általuk irányított alattvalók a gyengeség jelének tartanák. A kíméletlenség, az erőszak volt mindig is a hatalomgyakorlók fő eszköze. Irgalmas királyról, császárról ritkán hallani. Annál inkább a kegyetlenségről, kíméletlenségről hírhedtté vált uralkodókról. A vezető réteg számára az irgalom gyakorlása rangon alulinak számított. Ezt láthatjuk az irgalmas szamaritánus példázatában is.

A zsidó elithez tartozó pap és levita szó nélkül elmegy a rablók által félholtra vert ember mellett. A lenézett, megvetett számáriai viszont megszánja az úton fekvő embert, és segít rajta.

Ennyi alapvetés után – azt hiszem – megállapíthatjuk, hogy a mérleg az irgalmasság felé billen. Imádkozzunk.

Ó, Jézusom, Megváltóm, itt vagyok lábaidnál! Szeretem, dicsérem és áldom egész szívemből isteni gondviselésedet mindenért, amit rám küldtél vagy megengedtél. Mert mindaz, ami általad történik, jó és csodálatra méltó. Szent akaratod történik mindenben és minden által, bármennyire lázadozzék is ellene természetem. Legyen áldott és imádott isteni végzésed mindörökké! Ég és föld előtt megvallom, teljes szívemből hiszem, Uram, hogy igazságos vagy, és hogy ezt a szenvedést, sőt, sokkal többet is megérdemlek bűneimért. Azért ezt a megpróbáltatást szívemből vállalom a Te dicsőségedre, igazságod kiengesztelésére, szent akaratod teljesítésére, szenvedésed iránti tiszteletből, melyet bűneimért viseltél el. Ámen.

Eudes Szent János

A továbbiakban csodálkozunk rá Isten irgalmasságára, ismerjük fel életünkben, a világban.

Túrmezei Erzsébet: A forráshoz

Mottó Kierkegaard-tól: „Te nemcsak olyan forrás vagy, amelyik engedi magát megtalálni. Te az a forrás vagy, amelyik maga indul el megkeresni a szomjazókat.”

Tiszta – bővizű csodálatos Forrás,
keresd tovább a szomjasakat!
Látod, mennyien vannak!
Posvány vizével oltják szomjúságuk.

Szomjaznak, életre, szeretetre,
irgalomra és bocsánatra, jóságra, igazságra, öröme, igazi szabadságra.
Szomjazók számlálhatatlan serege!
Mi lesz velük, ha rád nem találnak?!

Milyen felfoghatatlan, ahogy elindulsz megkeresni őket,
ahogy szüntelen útban vagy feléjük,
meg se várva, hogy ők keressenek!
Milyen csodálatos titok!

Boldog akit már megtaláltál,
s nem posványok mérgező vizét issza!
Ahogy ígérted,
nem szomjazik soha többé,
és belsejéből szeretet, öröm, irgalom, jóság: élő víz fakad.

Krisztus-forrás, te áldott, drága, tiszta,
keresd tovább a szomjasakat!

Erre a mérhetetlen szeretetre, irgalomra a jó és megnyugvást hozó válaszunk az Istenbe vetett bizalmunk. Még egy Túrmezei Erzsébet vers, amit németből fordított.

Nem ejt hibát!

Ha különösnek, rejtelmesnek
látszanak Isten útjai,
ha gondok ösvényébe vesznek
szívem legdrágább vágyai,
ha borúsan búcsúzni készül
a nap, mely csak gyötrelmet ad...
egyben békülhetek meg végül:
hogyan Isten sosem ejt hibát.

És ha szívem megoldhatatlan
kérdéseknek betege lett,
mert elkezd kételkedni abban,
hogyan Isten útja szeretet...
minden elfáradt sóvárgásom
békén kezébe tehetem,
s elsuttoghatom könnyek közt is:
Ő nem ejt hibát sohasem.

Ha tervei igen magasak,
s irgalma kútja mély nekem...
ha a támaszok mind inognak,
ha nincs erő, nincs türelem,
s tekintetem sehol célt nem lát
vaksötét, könnyes éjen át...
egy szikrácska hit vallja mégis,
hogyan Isten sosem ejt hibát.

Azért csend szívem! Engedd múlni
a földi múltó életet!
Majd a fényben látni, ámulni
kezdesz: Ő mindig jól vezetett!
Ha a legdrágábbat kívánja
a legsötétebb éjen át
menekülj a bizonyosságba,
hogyan Isten sosem ejt hibát!

Többször idéztem a Petőfi Apostolából vett gondolatot: „Az Isten tudja, mit cselekszik, / Magas tervébe nem lát a vak ember, / S kérdőre vonnunk őtet nem szabad.” Közös énekünkkel idézzük fel Jézus ígéreteit.

**Refr: ||: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak, örökre enyém vagy. :||**

*Viruló réteken át hűs forrás felé vezetlek, pásztorod vagyok,
Elveszni senkit sem hagyok, karom feléd tárom, kiárad áldásom;
Nem rejtőzöm el, szívem a szívednek felel,
Amikor úgy érzed, nyomaszt az élet.*

Refr:

*Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben,
Örök feléd a hűségem, amerre jársz, védlek, nyomodba lépek.
Nem rejtőzöm el, szeretetlángom átölel,
Ne félj, ha éjben jársz, hidd, hogy a fény vár rád!*

Refr:

A sok kapott kegyelmet méltóképpen megköszönni nem tudjuk, de a hála
lelkülete maradjon bennünk mindig.

Dénes Ferenc: Köszönöm, Istenem!

Hogy szent szíved bús könnyeimre
még mindig figyel,
s áldott szavad hangzik még felém...

Hogy utamon nem hagysz magamra,
nem ölsz meg, mint halálra méltót,
de megtapostad ama régi kígyót,
mely tönkretette emberéletünk...

Hogy szívemben van égő vágy utánad,
hogy mindent, mindent megtalálok nálad,
mire szükségem van...

Hogy bűneimet még meg tudom bánni,
az elveszettek sorsát tudom szánni,
hogy szabad sírni, szabad mosolyogni,
s gyarló életemet Tehozzád vonszolni,
hogy egedből még rám ragyog a nap,
s aki hozzád jön, mind kegyelmet kap...

Hogy van még ruhám és van kenyerem,
hogy van még IGE és van KEGYELEM,
s hogy e kegyelemből,

Fiad érdeméért

– ígéreted szerint –

a mennyet elnyerem:

KÖSZÖNÖM, ISTENEM!

Köszönetünket nemcsak fölfelé kell kifejezni, hanem ebből a forrásból merítve horizontálisan, testvéreink felé nekünk is meg kell valósítani, meg kell élni. Az irgalmas samaritánus története adta az ideji ökumenikus imahét témáját. Ma is említésre került már a példázat, vizsgáljuk meg ezt most közelebbről is.

Gerő Sándor: A Samaritánus titka

Szenvedő felebarátján
miért segített a Samaritánus?

Mert jó volt a *szeme*.
Meglátta a könnyeket,
és a véres, halálos sebet,
mit más nem gyógyíthat,
csak a felebaráti szeretet.

Mert jó volt a *szíve*.
A nemes lelkek törvénye szerint
örült, hogy segíthetett.
Jutalmat nem várt,
mert az volt a jutalma,
hogy életet menthetett.

Mert erős volt a *keze*.
Mégis gyöngéden emelte
nemes terhét, le nem ejtve.
Keze a vértől nem volt tiszta,
de ez a vér tisztított,
mert nem ő ontotta.

Mert jó volt a *lába*.
Kész volt gyalog menni,
a beteget figyelve,
Nem akart addig pihenni,
míg felebarátját el nem helyezte,
a vendégfogadó házba.

Istenem, adj nekem is
jó szemet, szívet, kezet, lábat,
mert az élet jerikói útján
vérző testvéreim engem is várnak!

Bizony, a mi szemünk, szívünk, kezünk, lábunk gyakran nem elég fürge az irgalom gyakorlására, megvalósítására. Jézus mellé kell szegődnünk, elbeszélgetni vele, például pár percet az Oltáriszentség előtt elidőzni. Ha ezt gyakorlatunkká tesszük, biztosan szólni fog hozzánk, és meg is halljuk majd a szavát. Nagybőjtben különösen is ajánlottak ezek a csendes percek. Énekeljünk:

***Zárt templom, ahol senki sincs, jó Uram, itt vagyok megint.
A nap felkelt, máris elbukott, kéne a szó, mégis hallgatok.***

***Itt ülünk, négy szemközt vagyunk, vétkeimen ketten hallgatunk.
Jó a csend s Uram, kérdezed: a gyertyádat te miért nem égeted?***

**||: Ha égnél, téged látnának sokan,
ha fény lennél, jel, segítenél másokat! :||**

***Jó Uram, most már elmegyek, lángfiad, ígérem, fény leszek!
Ködlakó többé nem vagyok, lángomon a fényed átragyog!***

Amit manapság a világban tapasztalhatunk, az sajnos nem az irgalmasságról szól. Sokkal inkább az önérdék vezérelte gyűlölet tombolását látjuk.

Juhász Gyula: Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölöket, és a köpködőket.

Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet
És hogy felettünk csak az Úr ítélhet.

Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

A megbocsájtást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.

A gyilkos ember hangját, aki részeg
S a szeretet szavát feszítené meg.

Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölöket, és a köpködőket.

Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

Nagyon zavar bennünket az Istent száműző világ irgalmatlansága, de még mélyebben érint, ha egy-egy konkrét szituációban társaink, hozzátartozóink részéről tapasztaljuk ezt, és közvetlen környezetünkben találkozzunk az irgalmatlan viselkedéssel.

A Parókia portálon találtam a következő blog bejegyzést:

Irgalmatlan volt velem valaki. Fájt. Mély sebet ejtett. Próbáltam megérteni a viselkedését. Nem sikerült. Aztán következett a legnehezebb időszak, amikor azt gondoltam, hogy megérdemeltem, hogy nem vagyok méltó másra. Majd, amikor már eleget sajnáltam magam és vizsgálgattam őt, megfordítottam a helyzetet: megvizsgáltam önmagam: én irgalmas vagyok-e? Tudok-e irgalommal tekinteni társaimra? Irgalmasnak lenni nehéz. Hisz annak kell ezt adnom, aki valami miatt rászorul. Bajban van, bűnös, segítségre szorul, hibázott, vétett, esetleg akár bántott engem. Annak, akit mindez lehúz, és ott fekszik a porban, megalázva, összetörve.

Ahhoz, hogy le tudjak hajolni hozzá, meg kell állnom. Reá kell tekintenem, magamat félretennem. Úgy, ahogy az irgalmas samaritanusról szóló történetben olvashatjuk. Az az ember, ott az úton, ugyanúgy feküdt akkor is, amikor a pap és a lévita haladt el mellette, mint akkor, amikor a samaritanus. Nem jajgatott hangosabban, nem lett szájalomra méltóbb, nem érdemelte meg jobban az irgalmat. Ő csak feküdt a porban, összeverve, megalázva. Ugyanazt látta mindhárom ember. Kettő továbbment, a harmadik megállt.

A döntés mindig azé, aki az irgalmat adja. Minden ilyen esetben találhatok mentséget, kifogást, hogy miért nem állok meg, és minden ilyen esetben tekinthetek Jézusra, és megállhatok.

Én magam gyakran szorulok irgalomra. Gyakran hibázok, és az is előfordul, hogy a porban fekszem összetörtén.

Isten kegyelmes és irgalmas. Minden reggel tapasztalhatom ezt, amikor felébredek. Elsősorban az Ő irgalmára van szükségem minden nap. Be kell látnom ezt és el kell fogadnom, hogy adni tudjak belőle. Ennyi kell ahhoz, hogy irgalmas tudjak lenni. Hogy szívből, Jézusból tudjak odafordulni a társaimhoz. Hogy félretegyem a félelmeim, haragom, önmagam, az emberi logikám. Mindazt, ami azt mondaná, hogy az a másik megérdemelte, nincs közöm hozzá, nem tehetek róla, hogy ilyen helyzetbe került, majd segít neki valaki más... Félretegyem a szeretetéttségem, kisebbségi érzésem, tehetetlenségem, erőtlenségem. Mindazt, ami engem állít a középpontba. Az igazi irgalomban mindig van valami krisztusi.

Mindezzel persze nem kell közösséget vállalnom a bűnével, nem tudok helyette bűnvallást tenni, nem kell mellé feküdnöm a porba, hanem fel kell emelnem őt irgalommal, szeretettel, és Jézusra kell irányítanom a tekintetét. Ő fogja őt a porból lemosdatni, ő fog új ruhát adni rá, újra és újra, valahányszor elesett. Én pedig vele örülhetek, mert tudom, hogy „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.” (Mt 5,7)

Megdöböntő belegondolni, hogy Isten mit kér cserébe az irgalmáért, kegyelméért. Olyan feltételeket szab, aminek tulajdonképpen Ő már megfizette az árát, mi, emberek pedig egy kis irgalomért cserébe sokszor ennél többet kérünk a másiktól. Pedig irgalmat adni és kapni jó. Szükségünk van arra is, hogy adjuk, és szükségünk van egymás irgalmára is.

Irgalmatlan volt velem valaki. Nehezen, lassan, sok könnycsepp árán, Jézusba kapaszkodva, az egyik kedvenc ígémet ismételve tudtam csak felállni, és hagyni, hogy Jézus leporoljon, bekötözzön, tiszta ruhát adjon rám.

„Elég neked az én kegyelmem. Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében.” (2Kor 12,9)

Ráczy Kornélia / Parókia portál

Bizony ezt így belátni, megélni nehéz. Az ember általában csípőből tüzel, sértésre sértés a válaszuk, a fogat fogóért ősi ösztöne tör fel a mélyből. Imádkozunk, hogy ez az ördögi kör megtörjön, legalább személyes életünkben.

Mennyei Atyánk, irgalom Istene! Nagy alázattal és bűneink beismerésével indulunk feléd. Tudatában vagyunk annak, hogy megbántottunk Téged, s csak Tenálad lelhetünk irgalomra. Irgalmaid a Te végtelen szeretetednek a jele. Taníts meg minket arra, hogy mindig meg tudjunk bocsátani embertársainknak, így fejezve ki szeretetünket feléd. Tégy minket a szeretet és az irgalmasság hirdetőivé, hogy mindenki elindulhasson Feléd, az irgalomban gazdag Atya felé. Segíts minket, hogy Hozzád és az evangéliumhoz méltóan éljünk! Ámen.

Ezzel az imánkkal mára el is köszönünk az Oltáriszentségben ma is velünk tartó Urunktól.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás *csengetés*

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Néhány szempontot felidéztünk Isten igazságosságáról és irgalmasságáról. Isten megelőlegezett szeretetét az ember vissza tudja utasítani. Ha én az elutasítás, a tagadás, a kárhozat útját választom, akkor akaratom ellenére nem fog üdvözíteni az Úr - tehát ilyen értelemben igazságos. Szabad akaratomkat tiszteletben tartja.

Imaóránk plakátára egy rövid verset, Füle Lajos Fellebbezés c. versét tettem, ami röviden össze is foglalja javasolt hozzáállásunkat.

*Mindig lesznek, akik ítélnek,
lesz rá ok is: mindenki foltos,
de akik a Krisztusnak élnek,
fellebbeznek az Irgalomhoz.*

Beismerve gyarlóságunkat, álhatatlanságunkat érdemes ezt megfontolni, és mindig fellebbezni az irgalomhoz, – aminek a kapuja mindig nyitva áll előttünk. Hiszen Jézus a végsőig elment az irgalom gyakorlásában, hogy megmutassa nekünk, Isten mennyire irgalmas velünk, hogy azután mi is igyekezzünk ezt megmutatni, megélni testvéreink irányában. Assisi Szent Ferenc imájával kérjük mi is a kegyelmet, hogy követni tudjuk Mesterünket. Ha úgy adódik, keresztes útjainkon is...

Assisi Szent Ferenc: Ima

Mindenható, örök,
igazságos és irgalmas Isten,
önmagadra való tekintettel
add meg nekem, nyomorultnak,
hogy azt tegyem, amit te akarsz,
s hogy mindig azt akarjam,
ami neked tetszik.

Add, hogy így külsőleg megtisztulva,
belsőleg pedig a Szentlélek lángjától
megvilágítva és felgyújtva, kövessem Fiad,
a mi Urunk Jézus Krisztus nyomait,
és egyedül a te kegyelmeddel
eljussak hozzád, Magasságbeli.

Kérlek, Uram,
szerelmed lángoló és szelíd ereje
szakítsa el lelkemet mindattól,
ami csak az ég alatt van,
hadd haljak meg
a szeretet elragadtatásában érted,
aki a szeretet elragadtatásában
meghaltál értem!

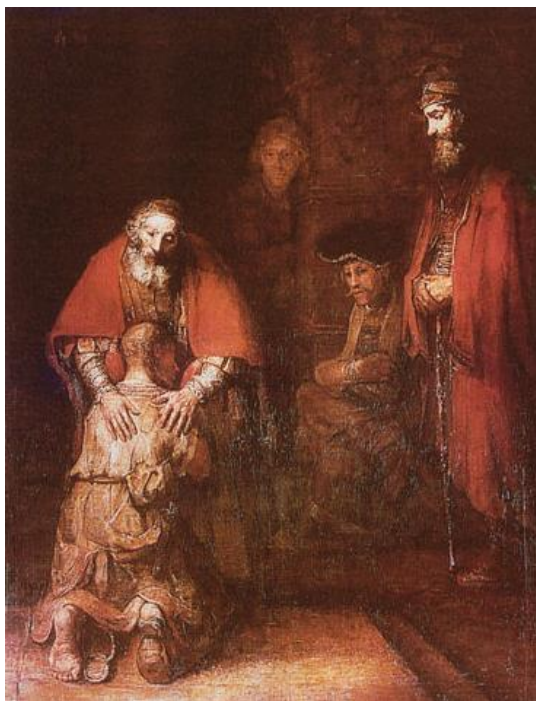
Befejezésül énekeljünk:

*Áldásoddal megyünk, megyünk innen el,
Néked énekelünk boldog éneket,
Te vagy mindig velünk, ha útra kelünk
őrizd életünk minden nap.*

*Minden nap dicsérünk Téged, jó Uram,
Néked énekelünk, vígan boldogan,
maradj mindig velünk, ha útra kelünk
őrizd életünk minden nap.*

Nyugodalmos jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

...Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra, hogy fiadnak nevezz, már nem vagyok méltó, csak béreseid közé fogadj be...

...Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta. ...Fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült...

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda